

ХТО ЙДЕ ДО ДОШКИ?

Жовтень-листопад у Києві — не найкращий час для активного відпочинку на воді. Проте саме той час, щоб дати собі обіцянку «з нового року стати нарешті на дошку». Про свій досвід появи вейкбордингу в житті та корпоративну хвилю розповідає старший юрист EQUITY Михайло Луцький

Зізнайтесь, ви працюєте в EQUITY тому, що саме ця компанія підтримує вейкбординг більше, ніж інші (наприклад, чемпіонат EQUITY Kyiv Wake Open), чи займаєтесь вейкбордингом через те, що працюєте в EQUITY? Тобто що було першим і зумовило друге: робота в EQUITY чи любов до вейкборду?

Звісно, EQUITY та вейкбординг — one love. Але все ж таки робота в EQUITY була першою і, чесно кажучи, саме в компанії взагалі дізнався про цей спорт сім років тому. Загалом компанія певною мірою культивує вейкбординг. Адже багато колег катаються на вейку, компанія організовує корпоративні заходи влітку, під час яких кожен може самостійно спробувати стати на дошку. Багато хто час від часу самостійно пробує займатись, тому що це класний спосіб спробувати щось нове.

До речі, п'ять років поспіль відбувались змагання EQUITY WAKE OPEN. Що мотивує переможців, окрім морального задоволення?

Не можу відповідати замість переможців змагань, на жаль, не доводилось ставати на п'єдестал. Але кожен учасник хоче максимально якісно та ефектно виконати свою програму, яку він готував протягом сезону, та посісти якомога вище місце. Тим більше переможці у професійних категоріях отримували грошові призи від EQUITY, що, напевно, підсилювало бажання виконати ще більше хороших трюків і не впасти на воді.

Ці змагання збирають найкращих райдерів з усієї України, всі учасники обмінюються досвідом. Тут панує особлива атмосфера фану, взаємної підтримки та водночас сильної конкуренції. І це неймовірно заряджає, хочеться самому взяти участь у цьому дійстві, бути на рівні з іншими.

Ви брали участь у цих змаганнях, а в інших?

Так, я двічі брав участь у змаганнях, саме у EQUITY WAKE OPEN, і поки лише як учасник. Після участі в перших змаганнях, хоча я і не посів призове місце, отримав подарунок від EQUITY — свій перший вейкборд, це було дуже приємно. Але це також був крутий досвід підготовки, в першу чергу. Тоді стало ще більш зрозуміло, що не можна пропускати жодне тренування, бо «завтра змагання». Та й сама можливість покататись з найкращими райдерами багато вартує.

З чого взагалі почалась ваша історія з вейкбордом?

Як я вже розповідав, з вейком познайомився в EQUITY. Це підштовхнуло і самому спробувати стати на дошку, водночас колеги допомагали робити перші кроки. На одному з корпоративів у 2018 році остаточно переконався, що хочу кататись частіше. Тоді навіть вдалось уперше встати на дошку за катером, а там узагалі своя специфіка.

Уже наступного року почав регулярно ходити на тренування. Спочатку це були тренування на реверсній (прямій) канатній доріжці, потім перейшов на кільцеву канатну доріжку.

➤ **ЯКЩО МАГІЯ РАНКУ Й ІСНУЄ, ТО ЇЇ МОЖНА ВІДЧУТИ НА ВЕЙК-СНІДАНКУ**

Що вам давалось найскладніше і як розв'язували чи розв'яжете проблему?

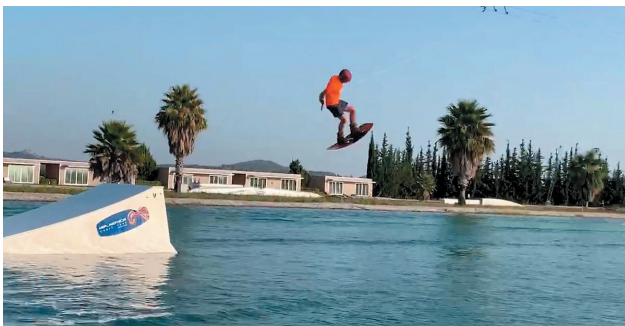
Найбільшим викликом залишається прокинутись зранку на тренування, що починається о сьомій годині, і це перед роботою. А якщо серйозно, то найскладнішим був перехід на кільцеву канатну дорогу — м'язи всього тіла були у постійному напруженні й, відповідно, сильно боліли. Пам'ятаю, було відчуття, ніби мене постійно б'ють. Рятувала лише надія, що так продовжуватись не може, біль повинен пройти.

Відверто кажучи, це залишилось найбільшим викликом досі — знаходити сили продовжувати тренування, попри фізичну втому. Ну і, звісно, після чергового падіння виникають думки «мабуть, вейкбординг не твоє», але потім вдається знайти підтримку в самого себе, друзів. З іншого боку, тішить, що у мене немає великого страху перед падінням, і це допомагає.

Кого могли б порадити як тренера? Хто для вас є особистим прикладом у цьому спорті?

Я тренуюсь постійно у Rise Wake Academy з Русланом Ібрагімовим, Іриною Клещар та Василем Батюком. Кожен із них має свої фішки та може знайти унікальний підхід до того, у кого є бажання тренуватись. Через фанатичну любов до справи всі тренери Rise Wake Academy заряджають своєю енергетикою, та й мимоволі кожен із них став хорошим другом для більшості учнів.

Школа знаходиться в X-Park біля парку «Муромець», саме там і проводяться тренування. Rise Wake Academy також окремо займається з дітьми молодшого віку, організовує повноцінні літні табори для них. Однак попереджаю відразу, що записатись буде важко, бо охочих більше, ніж школа може прийняти.

Прикладами для мене є колеги та приятелі зі школи, з якими тренуюсь, бо це люди, яких постійно бачу, з якими обмінююсь досвідом, з яких беру позитивний приклад.

Родина вас підтримує в хобі?

Так, близькі підтримують моє захоплення, деколи відвідують тренування, що додатково драйвить. Батьки та сестра завжди із задоволенням переглядають відео як із вдалими трюками, так і з падіннями. Але останні намагаюсь не завжди показувати, бо вони переживають, щоб я не зазнав травми. Насправді це цілком справедливі побоювання, бо вейкбординг — травматичний вид спорту, треба бути обережним.

Коли зазвичай знаходите час для тренування?

Це, мабуть, улюблене запитання, бо зараз я розповім про вейк-сніданок, це суператмосферна частина мого життя. Ми тренуємось зранку як у будні, так і у вихідні. Звісно, завжди хочеться встигнути максимум за годинне

тренування і після кожного з них усі відчувають певний прогрес, це неабияк мотивує.

Після заняття ми обговорюємо, що у кого вийшло або, навпаки, хто як епічно впав, жартуємо. Також п'ємо каву із сандвічами або домашніми тортами, якщо хтось проявить таку ініціативу. Це все дуже підвищує настрій та заряджає на весь день. У ці моменти розумію, заради чого вартувало прокидатись о шостій ранку. Якщо магія ранку й існує, то її можна відчутти на вейк-сніданку, повірте.

Що робите після закінчення сезону? Чи потрібні якісь вправи для того, щоб не втратити форму за зиму?

Коли сезон закінчується в Україні, можна поїхати у вейк-кемп у тепліші краї. Українці найчастіше обирають Хіп-Нотікс у Туреччині, й це того вартує — там дуже якісна інфраструктура, фігури, а також панує неймовірна, суто спортивна, райдерська атмосфера. Усі об'єднані єдиним інтересом, тому ніколи не сумно, мені дуже сподобалось у Хіп-Нотіксі, обов'язково хочу туди знову повернутись.

Окрім цього, бажано займатись стрибками на батуті у зимовий період. Це поліпшує базу і дозволяє легше та швидше опанувати нові трюки влітку.

Традиційне запитання: що спільного між вейкбордингом та юридичною практикою?

Цікаве порівняння. Як на мене, вейкбординг та судова практика — це схожий драйв, гострі емоції. З іншого боку, кожне тренування — це як мінікейс, в якому є успішні моменти та падіння, але в будь-якому випадку це новий досвід.

